

hvori jeg fremlagde Lovforslaget, og den, det har faaet i det andet høje Ting. Jeg skal f. Eks. nævne, at i det Forslag, jeg fremlagde, var det fastsat, at den, der søger Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest, skulde have Ret til at kræve, at dette Spørgsmaal, om han skulde have nogen Erstatning, blev afgjort ved Nævningers Medvirkning, og ligeledes Ret til at kræve, at Nævningerne fastsatte Størrelsen af Erstatningen. Paa begge disse Punkter er det andet høje Ting vendt tilbage til det oprindelige Forslag, for saa vidt som begge mine Forslag ere blevne sløjfede. Ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Forsvaret for den sigtede er det andet høje Ting vendt tilbage til sit oprindelige Forslag, saa at den sigtedes Adgang til at faa Forsvarer beskikket, er bleven saa væsentlig indskrænket, at jeg ikke mener at kunne modtage det. Paa Spørgsmaalet om Edsaftæggelse, som jo er et Spørgsmaal, der i sin Tid ved Behandlingen i dette høje Ting voldte betydelige Vanskeligheder, er ogsaa det andet høje Ting vendt tilbage til sit oprindelige Forslag. Ogsaa paa dette Punkt, mener jeg, man, for at Forslaget skal kunne blive acceptabelt, maa give det en væsentlig anden Skikkelse end den, det andet høje Ting har givet det.

Saaledes er der en Række af Punkter, hvorpaa det andet høje Ting mod Mindretallet i Landstinget og mod mine Anskuelser har forandret det af mig indbragte Lovforslag, og hvor jeg mener, det vil være uomgængelig fornødent, hvis overhovedet denne Sag kan blive til Lov, at faa indført meget væsentlige Forandringer.

En ny Bestemmelse i det af mig afvandede Lovforslag har dog det andet høje Ting accepteret, nemlig Forslaget om, at egen Tilstaaelse, afgiven af den sigtede i en kriminel Sag, til enhver Tid skal kunne tages tilbage. Jeg anser dette, at egen Tilstaaelse til enhver Tid kan tages tilbage, for at være en meget væsentlig Ting til at sikre den sigtede mod vilkaarlig eller uretfærdig Behandling, saa sandt som det maa siges at være det mørkeste Punkt ved den nuværende kriminelle Retspleje, at der tillægges egen Tilstaaelse en saa overordentlig stor Betydning, og ikke blot overordentlig stor Betydning, men ogsaa en saa overordentlig stor bindende Betydning, at det er meget sjældent, at den, der har afgivet Tilstaaelse, bliver i Stand til, selv om han bagefter paastaar, at Tilstaaelsen er urigtig, og at han har afgivet den under Ønsket om at

faa hurtig Ende paa Sagen eller paa Arresten, at faa sin Tilbagetagelse af Tilstaaelsen tagen til Følge. Jeg mener, at allerede dermed er det mørkeste Punkt i vor Retspleje bortfjernet. Derfor anser jeg det for meget glædeligt, at man fra det andet høje Tings Side her har bøjet sig efter Forslaget.

Jeg tror ikke, jeg behøver til denne min Anbefaling af det foreliggende Lovforslag at knytte flere Ord, idet jeg altsaa tager det Forbehold, for saa vidt saadant Forslag ikke fremkommer fra anden Side, at stille Forslag om, at Lovforslaget føres tilbage til den Skikkelse, det vilde have haft, hvis Landstingets Flertals Ændringer ved 2den Behandling vare blevne forkastede. Jeg skal med disse Ord anbefale Forslaget til det høje Ting.

Sveistrup: Det Tidspunkt af Samlingen, paa hvilket denne Sag kommer til første Behandling her i Tinget, gør det i høj Grad ønskeligt, hvis man overhovedet skal kunne arbejde paa Sagen med nogen Udsigt til Udbytte, at man ikke spilder Tiden med overflødig Tale. Jeg skal holde mig dette Synspunkt efterrettelig.

Det høje Ting har hørt den højtærede Justitsminister gøre Rede for det, der er Hovedforskellighederne mellem dette Lovforslag og det, som tidligere gennem en Række af Aar har været behandlet her i Tinget. Det er klart, at der, i Modsætning til Procescommissionens Forslag, her er vundet betydeligt i Retning af at gøre Forslaget mindre kostbart og mindre byrdefuldt for Befolkningen. Derom maa der formentlig fra alle Sider være Enighed. Paa den anden Side er jo Menneskelivet ikke saadan indrettet, at man kan opnaa store Fordele uden at betale for det. Spørgsmaalet bliver da, om de Fordele, der opnaas, ere købte for dyrt. Jeg mener nu, at det maa erkendes, at naar man har opgivet at skille Politimesterens Stilling fra Underdommerens, medfører det en ikke helt uvæsentlig Mangel med Hensyn til Strafferetsplejen, idet den Virksomhed, Politimesteren som Politimester udfoldede som Anklager i Sagerne for Underretten, herved falder bort. Men paa den anden Side har jeg den Opfattelse, at der ogsaa, naar man ser sagligt paa dette, er vundet noget godt derved. I sin Almindelighed tror jeg, at Befolkningen vil være tjent med at have Dommere, der ikke sidde isolerede og adskilte fra den, men som komme i Berøring med den ved deres Embedsvirksomhed. Jeg tror, at den Lej-